

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 538/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Rešutíkom, Námestie M. R. Štefánika 29/36, Brezno, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/112/2023 z 20. februára 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
2. Návrhu na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. júna 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6Cdo/112/2023 z 20. februára 2025 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Žiada priznať finančné zadostučinenie a náhradu trov konania pred ústavným súdom. Okrem toho žiada odložiť vykonateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu a rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 Co 28/2022-474 z 22. februára 2023 vo výroku o nároku žalovaných v 1. a 2. rade na náhradu trov konania do právoplatnosti ústavného súdu o ústavnej sťažnosti.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ (žalobca) sa žalobou doručenou Okresnému súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) 24. februára 2017 domáhal proti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalovaný v 1. rade“, „žalovaný v 2. rade“ alebo spolu „žalovaní“) náhrady škody spôsobenej ťažkou ujmom na zdraví 70 000 eur od každého z nich.

3. Uvedenému konaniu predchádzalo trestné konanie, v ktorom boli žalovaní (obžalovaní) rozsudkom okresného súdu č. k. 3T/23/2014-290 z 27. októbra 2015 uznaní za vinných zo zločinu ublíženia na zdraví formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 155 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona a prečinu výtržníctva formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 364 ods. 1 písm. a) a ods. 2 písm. a) Trestného zákona, a žalovaný v 1. rade aj zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe bližšie opísanom v jeho výrokovej časti, za čo boli odsúdení na trest odňatia slobody v trvaní siedmich rokov a štyroch mesiace nepodmienečne. Zároveň boli žalovaní spoločne a nerozdielne zaviazaní nahradiť Dôvere zdravotnej poisťovni, a. s., Nitra, 2 306,73 eur za vynaložené liečebné náklady na sťažovateľa (poškodeného) a sťažovateľovi spôsobenú škodu 4 725,05 eur; so zvyškom nároku na náhradu škody bol sťažovateľ odkázaný na občianske súdne konanie. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 3To/15/2016 z 9. marca 2016 rozsudok okresného súdu vo výroku o náhrade škody sťažovateľovi zrušil a žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť škodu spôsobenú trestným činom sťažovateľovi z titulu bolestného 8 050 eur (podkladom na záver krajského súdu bol znalecký posudok z roku 2016); so zvyškom nároku krajský súd odkázal sťažovateľa na občianske súdne konanie. Odvolania žalovaných krajský súd zamietol.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 4C/6/2017-362 z 20. októbra 2021 žalobu zamietol (výrok I) ako nedôvodnú, keďže sťažovateľ neunesol dôkazné bremeno a okresnému súdu nepreukázal skutkový a právny základ nároku, ktorého sa voči žalovaným domáhal. V tejto súvislosti uviedol, že sťažovateľ v priebehu konania viackrát upravoval a doplňal svoju žalobu. Až v podaní z 10. marca 2021 ustálil, že sa domáha náhrady škody spôsobenej ťažkou ujmom na zdraví spočívajúcej v bolestnom, sťažení spoločenského uplatnenia a náhrade ušlej mzdy; žalovaných žiadal zaviazať na zaplatenie 140 000 eur spoločne a nerozdielne. Na súdnom pojednávaní konanom 20. októbra 2021 sťažovateľ bez bližšieho upresnenia uviedol, že žiada aj „*liečebné náklady, pretože je odkázaný na lieky, bolestné nie, pretože mu bolo vyplatené*“, a to bez zmeny žalobného petitu. Na dotaz okresného súdu, že v písomných podaniach si sťažovateľ uplatňoval nárok na náhradu ušlej mzdy, avšak na pojednávaní žiadal náhradu straty na zárobku, čo sú odlišné nároky, právny zástupca sťažovateľa bez akejkoľvek bližšej špecifikácie uviedol, že podľa jeho názoru môže byť popri sebe náhrada ušlej mzdy aj náhrada straty na zárobku. Podľa názoru okresného súdu sťažovateľ bližšie nešpecifikoval ani nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia. Vzhľadom na neurčitosť uplatneného nároku sťažovateľa a nemožnosť ustáliť predmet konania, okresný súd nepristúpil k vykonaniu navrhovaného dokazovania výsluchom žalovaného v 2. rade a nariadením nového znaleckého dokazovania.

4.1. Náhradu trov konania žalovaným voči sťažovateľovi okresný súd nepriznal (výrok II) pre existenciu okolností hodných osobitného zreteľa [§ 257 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)].

5. Na základe odvolaní sťažovateľa a žalovaného v 2. rade krajský súd rozsudkom č. k. 17Co/28/2022-474 z 22. februára 2023 rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu v časti prvého výroku, ktorým žalobu o zaplatenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia 12 355,20 eur vyčíslenej znaleckým posudkom z roku 2016 zamietol, zmenil tak, že zaviazal žalovaných spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľovi náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia 12 355,20 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku (výrok I). Na rozdiel od okresného súdu krajský súd

považoval žalobu v tejto časti za zrozumiteľnú a odôvodnenú. S poukazom na právnu úpravu súkromného znaleckého posudku (§ 209 ods. 1 a 2 CSP) uviedol, že sťažovateľovi nič nebránilo, aby svoje tvrdenia o existencii ďalšieho nároku na odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia doložil takýmto listinným dôkazom, ktorý mohol byť podkladom na rozhodnutie súdu, čo však neurobil. Za správny považoval záver okresného súdu o nepristúpení k vykonaniu navrhovaného dokazovania nariadením nového znaleckého dokazovania, keďže sťažovateľ neuviedol skutočnosti, ku ktorých overeniu alebo vyvráteniu mal slúžiť nový znalecký posudok, nevymedzil presne predmet súdneho konania, teda ním navrhovaný dôkaz bol bez relevantnej súvislosti s „predmetom konania“.

5.1. Rozsudok okresného súdu v časti prvého výroku, ktorým žalobu o zaplatenie náhrady škody 119,594,80 zamietol, krajský súd zmenil tak, že podanie sťažovateľa, ktorým sa domáhal náhrady škody 119 594,80 eur, odmietol (výrok II) s poukazom na to, že okresný súd postupoval v konaní podľa § 129 CSP a opakovane vyzval sťažovateľa na odstránenie väd podania, avšak neaplikoval § 129 ods. 3 CSP, podľa ktorého ak ten, kto podanie urobil, ho v lehote určenej súdom nedoplní alebo neopraví, súd podanie odmietne.

5.2. Rozsudok okresného súdu v časti prvého výroku, ktorým žalobu o zaplatenie náhrady za bolesť 8 050 eur podľa znaleckého posudku z roku 2016 zamietol, krajský súd zrušil a konanie v tejto časti zastavil (výrok III) pre prekážku veci rozsúdenej v trestnom konaní.

5.3. Krajský súd zároveň zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalovaným (každému zvlášť) náhradu trov konania vo výške 82,34 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia okresného súdu o výške trov konania (výrok IV). V tejto súvislosti vyhodnotil ako dôvodné námietky žalovaného v 2. rade o úspechu v konaní v zmysle procesného výsledku konania (§ 255 ods. 2 CSP).

6. Proti prvému, druhému a štvrtému výroku rozsudku krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, tvrdiac, že krajský súd nesprávne právne posúdil, že v konaní nebol ustanovený znalec z odboru zdravotníctva, súdneho lekárstva na účel zistenia súčasného zdravotného stavu sťažovateľa. V tejto súvislosti namietal, že vo veci konajúce súdy vychádzali zo znaleckého posudku z roku 2016, ktorý je vzhľadom na neustále zhoršujúci sa zdravotný stav sťažovateľa neaktuálny.

7. Najvyšší súd napadnutým uznesením (doručeným sťažovateľovi 16. apríla 2025) s poukazom na právnu úpravu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku dovolanie proti prvému výroku rozsudku krajského súdu odmietol ako subjektívne neprípustné [§ 447 písm. b) CSP].

7.1. Dovolanie proti druhému a štvrtému výroku rozsudku krajského súdu najvyšší súd odmietol pre nevymedzenie dovolacích dôvodov spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP [§ 447 písm. f) CSP]. Uviedol, že v dovolaní sťažovateľ vyjadril predovšetkým svoj nesúhlas s právnym posúdením veci krajským súdom a zopakoval svoju odvolaciu argumentáciu, avšak samotná polemika dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho sudu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu prípadu (sporu), významovo nezodpovedá kritériám uvedeným v týchto zákonných ustanoveniach. Pre chýbajúce skutkové tvrdenia o konkrétnom zhoršení zdravotného stavu sťažovateľa od vypracovania znaleckého posudku z roku 2016 nemohla obstať ani námietka sťažovateľa o nenariadení znaleckého dokazovania súdmi nižšej inštancie [túto sťažovateľ neuplatnil ako dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP]. Záver krajského súdu o nezrozumiteľnosti žaloby bol riadne odôvodnený popisom

procesných návrhov sťažovateľa, ktorú neodstránil ani po viacerých výzvach okresného súdu v zmysle § 129 ods. 1 a 2 CSP.

7.2. Dovolanie proti štvrtému výroku rozsudku krajského súdu najvyšší súd zároveň odmietol pre neprípustnosť [§ 447 písm. c) CSP].

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] poukazuje na to, že už v prípravnom konaní (trestnom konaní) si uplatnil nárok na náhradu škody v celkovej sume 140 000 eur voči žalovaným, na ktorej trvá aj naďalej. Znalecký posudok z roku 2016, z ktorého všeobecné súdy vychádzali v prejednávanej veci, bol vypracovaný v čase, keď sťažovateľ nebol uznaný čiastočne invalidným, s poklesom miery vykonávať pracovnú činnosť 55 % (od 28. apríla 2020). Tvrdí, že postupom všeobecných súdov spočívajúcim v nenariadení nového znaleckého dokazovania podľa § 207 ods. 1 CSP došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pričom nevykonaním navrhnutého dôkazu bol postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní. Všeobecným súdom taktiež vytýka, že žiaden z nich sa ústavne a zákonne konformným spôsobom nevysporiadal so skutočnosťami, že v prejednávanej veci boli splnené všetky predpoklady zodpovednosti žalovaných za škodu, počnúc protiprávnym konaním žalovaných, následkom, ktorý žalovaní spôsobili, ako aj príčinnou súvislosťou medzi konaním žalovaných a následkom, ktorý žalovaní spôsobili. Nerozumie, prečo všeobecné súdy neaplikovali § 447b Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak o to požiada poškodený a je na to dôležitý dôvod, prizná súd namiesto peňažného dôchodku jednorazové odškodné. Za tohto stavu sa mu javí ako neprímerane tvrdé a prísne, že má platiť žalovaným náhradu trov konania. V tomto kontexte považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za zjavne neodôvodnené.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/112/2023 z 20. februára 2025 (body 7 až 7.2.), ktoré sťažovateľ považuje za nezákonné a zjavne neodôvodnené vo vzťahu k procesu dokazovania vykonaného súdom nižšej inštancie a zistenia skutkového stavu (bod 8).

10. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázku posúdenia prípustnosti dovolania vníma primárne ako otázku interpretácie (obyčajného) zákona, pričom v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa, samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii

zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

11. Zákonným limitom na posudzovanie obsahu podaného dovolania je § 440 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi. Tento postup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu ich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom opravných prostriedkov je v dispozícii strán konania (*Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck. 2022. s. 1616 – 1620.*).

12. Viazanosť dovolacími dôvodmi znamená, že dovolací súd môže skúmať dovolacie dôvody len v rozsahu, v akom boli vymedzené, je teda viazaný tým, čo dovolateľ považuje za nesprávne (II. ÚS 277/2021). Ústavný súd pri preskúvaní rozhodnutí dovolacieho súdu z pohľadu posudzovania obsahu dovolania vyslovil, že úlohou najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho je pokúsiť sa autenticky porozumieť dovolateľovi – jeho textu ako celku (I. ÚS 336/2019, I. ÚS 115/2020, IV. ÚS 15/2021, IV. ÚS 253/2024), ale na druhej strane nemožno dotvárať vec na úkor procesnej protistrany (III. ÚS 278/2022). Ide o dialóg, ale nie o právnu pomoc (III. ÚS 580/2021, III. ÚS 198/2022). Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky. Proti nadmernému formalizmu pri posudzovaní procesných úkonov účastníkov civilného konania sa ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti vymedzuje (II. ÚS 135/04, III. ÚS 564/2021). V tejto myšlienkovvej línii konštatuje, že procesný predpis (Civilný sporový poriadok) nevyžaduje, aby dovolací dôvod bol označený aj konkrétnym číslom paragrafu (§ 420, resp. § 421). Naopak, z § 431 ods. 2 a § 432 ods. 2 CSP vyplýva spôsob, akým je potrebné konkrétny dovolací dôvod vymedziť.

13. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd zameral svoju pozornosť na to, či najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody, pre ktoré ho odmietol ako neprípustné, a teda či účinky jeho dovolacej právomoci boli zlučiteľné s právom sťažovateľa ako strany sporu na prístup k súdu a súčasne či zo strany najvyššieho súdu došlo k splneniu požiadaviek kladených na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia, a to so zreteľom na uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu napadnutého uznesenia.

14. Po preskúvaní odôvodnenia napadnutého uznesenia v kontexte obsahu dovolania podaného sťažovateľom ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd pri svojom rozhodovaní správne vychádzal z toho, že rozsudok okresného súdu a rozsudok krajského súdu nemožno posudzovať izolovane, ale spoločne, teda že tvoria jeden celok. Podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd primeraným spôsobom aplikoval na vec vzťahujúce sa procesné normy týkajúce sa dovolania a náležité odôvodnil napadnuté uznesenie, keď s poukazom na právnu úpravu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku jasne uviedol dôvody zakladajúce jeho neprípustnosť vo vzťahu ku konkrétnym výrokom rozsudku krajského súdu, ktoré sťažovateľ napadol dovolaním. V napadnutom konaní nič nenasvedčovalo tomu, že by okresný súd, resp. krajský súd vykonané dôkazy vyhodnotili jednostranne v neprospech sťažovateľa. Záver najvyššieho súdu, že pre chýbajúce skutkové tvrdenia o konkrétnom zhoršení zdravotného stavu sťažovateľa od vypracovania znaleckého posudku z roku 2016 nemohla obstať jeho námietka o nenariadení

znaleckého dokazovania súdmi nižšej inštancie [ktorú sťažovateľ neuplatnil ako dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP], je ústavne akceptovateľný. V tomto kontexte neexistoval žiadny dôvod na aplikáciu § 447b Občianskeho zákonníka všeobecnými súdmi. Pokiaľ sťažovateľ nedokázal zrozumiteľne vymedziť predmet súdneho konania a neunesol ani dôkazné bremeno vo vzťahu k takto uplatneným nárokom, nemohol legitímne očakávať, že bude úspešný vo veci samej.

15. To sa samozrejme netýka nároku na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia 12 355,20 eur vyčíslenej znaleckým posudkom z roku 2016, pri ktorom bol sťažovateľ úspešný, avšak táto suma z celkovo uplatnenej sumy 140 000 eur tvorila iba 8,83 %. V tejto súvislosti krajský súd jasne uviedol, že pomer úspechu a neúspechu strán sporu je rozdiel medzi úspechom žalovaných v 82,34 % a úspechom žalobcu v 8,83 %. Ústavného prieskumu uvedeného rozhodnutia krajského súdu, teda jeho štvrtého výroku, ktorý nadobudol právoplatnosť 21. marca 2023, sa sťažovateľ v lehote dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia ustanovenej § 124 zákona o ústavnom súde nedomáhal.

16. Pokiaľ sťažovateľ v dovolaní nenaformuloval právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a od ktorej vyriešenia by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP [ani neuviedol konkrétnu vadu konania majúcu za následok nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP], potom sa sám vystavil následku s tým spojenému, ktorý spočíva v nemožnosti uskutočniť meritórny dovolací prieskum, keďže hranice tohto prieskumu neboli vymedzené v súlade so zákonom (t. j. Civilným sporovým poriadkom v spojení s relevantnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka).

17. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti mimoriadneho opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného práva. V inom prípade by totiž najvyšší súd stratil možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného dovolania vôbec boli naplnené (I. ÚS 145/2010).

18. Základné právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať (ani) s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Procesný postoj účastníka konania (strany sporu) zásadne nemôže bez ďalšieho implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania (strana sporu) uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (m. m. IV. ÚS 329/04, II. ÚS 106/05, III. ÚS 32/07, III. ÚS 302/09, III. ÚS 75/2010).

19. Rovnosť účastníkov v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy) súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že všetci účastníci konania (osobitne strany civilného sporového konania) majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvyhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje

procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka (strany sporu), nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov (sporových strán) sa stane žalobcom a ktorý z účastníkov je žalovaný (m. m. PL. ÚS 43/95, II. ÚS 35/02, II. ÚS 121/02, II. ÚS 135/05, IV. ÚS 126/09). Táto ústavná zásada zaručuje len procedurálnu rovnosť v určitom konaní, nie „rovnosť“ v zmysle rovnakého či dokonca želaného výsledku pre každého účastníka takéhoto konania. Aplikácia princípu rovnosti zbraní v postupe konajúceho súdu má zaručiť rozumný stav rovnováhy, v ktorom protistrana môže reagovať na relevantné argumenty druhého účastníka konania, z čoho vyplýva, že je na uvážení konajúceho súdu, či bude predstreté argumenty považovať za podstatné, a ako také ich predloží ku konfrontácii druhej strane. Konajúci súd totiž popri rovnosti účastníkov konania (sporových strán) musí zaručiť aj plynulosť a rýchlosť konania, čo predpokladá selekciu len podstatných argumentov, ktoré bude súd predkladať na vyjadrenie protistrane (III. ÚS 402/08, ZNaU 25/09). Z uvedeného vyplýva, že zásada rovnosti účastníkov konania nie je absolútna. Procesnú rovnosť nemožno vykladať tak, že by zákonodarca nemohol stanoviť rozdielny rozsah procesných práv a povinností v rôznych druhoch konania, musí však rešpektovať rovnaký rozsah procesných práv a povinností v konaniach so zhodným predmetom konania.

20. Keďže ústavný súd v prejednávanej veci nevzhliadol žiadny protiústavný exces ani zásah do práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie najvyšším súdom, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal a bezpredmetným sa stal aj návrh na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. septembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu